

PARAULA I VIDA

Una data de la Pasqua que uneixi tots els cristians

Aquest any, els calendaris litúrgics de l'Església Catòlica, de les Esglésies sorgides de la Reforma protestant i de les Esglésies de l'Ortodòxia hem coincidit en la data de la celebració de la Pasqua. El diumenge 16 d'abril (o bé per als cristians que segueixen el calendari julià, el 3 d'abril que s'esqueia aquell dia), tots hem celebrat la gran festa de la Resurrecció del Senyor, fonament de tota la nostra fe. Ha estat motiu d'una gran alegria i un estímul a la reflexió.

Des dels inicis del cristianisme hi van haver divergències en el càlcul de la data i hagué de ser el primer Concili ecumènic de Nicea (any 325) el que fixés la data i encara posteriorment hi hagueren divergències entre els romans i els alexandrins que encara ens duren. Celebrar units la Pasqua és, per tant, un gran anhel ja des de l'antigor. El 1975 el Papa Pau VI féu la proposta d'unificar-la, i més recentment el Papa Francesc en la Trobada mundial dels preveres de 2015 va dir: «L'Església està disposada a establir una data fixa per a la Pasqua, de manera que pugui ser festejada el mateix dia per tots els cristians, ja siguin catòlics, protestants

o ortodoxos». La proposta del Papa estava fonamentada en les bones relacions amb el patriarca ecumènic ortodox, Bartomeu I de Constantinoble, així com amb el patriarca Kiril de Moscou, amb qui ha tingut una trobada a Cuba plena d'esperança per a les relacions ecumèniques. Cal posar-se d'acord i l'Església Catòlica està disposada, ja des dels temps de Pau VI, a renunciar al primer solstici després de la lluna plena de març i fixar una data independentment de la lluna o bé quan d'altres ho veiessin més oportú. Seria certament un gran pas.

Aquesta iniciativa encoratjaria la pacificació entre les confessions cristianes i ajudaria a racionalitzar el calendari. El Papa va oferir aquesta iniciativa del canvi de data com un do d'unitat amb les altres confessions, ja que els cristians al món estem vivint un moment dramàtic, les persecucions són intenses com mai, i són persecucions que colpegen de manera particular les Esglésies orientals que estan en risc de desaparèixer. La proposta també reforçaria la identitat dels cristians, especialment d'aquells que són perseguits perquè la Resurrecció celebrada junts per tots els cristians augmentaria la importància d'aquesta festa central per

a la fe, en un moment en què el món global i els canvis apareixen com a imposicions i com a coses sobtades.

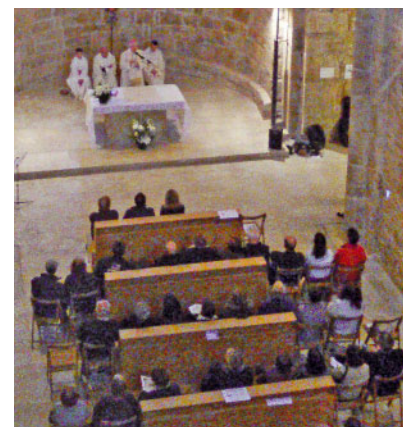
El 2014 a Barcelona en un Simposi sobre Catòlics i Ortodoxos, Mons. Jean-Claude Périsset, Secretari emèrit del Pontifici Consell per a la Unitat dels Cristians, va parlar sobre «La unificació de la data de la Pasqua» i les seves complexitats. Actualment avalen aquesta proposta el Prímat anglicà Justin Welby i el Patriarca copte Tawadros II (Teodor), així com el Patriarca de Constantinoble i el de Moscou. Hem d'esperar que l'Esperit Sant faci madurar espiritualment aquest tema. La proposta de Pau VI es referia a fixar-la el diumenge després del segon dissabte d'abril, i altres han parlat del tercer diumenge d'abril, com enguany s'ha escaigut. No és una qüestió petita, sinó que seria important presentar-nos al món celebrant units la gran festa cristiana de la Resurrecció en un mateix dia. Demanem-ho a l'Esperit i mentrestant continuem cantant i lloant el Senyor que ha Ressuscitat i ens ha donat nova vida!

Santa Pasqua a tots!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Aplecs de Pasqua a ermites i esglésies

L'aplec a La Nativitat de Covet és dels darrers que s'ha incorporat fa tres anys

El dia 1 de maig se celebren a la diòcesi d'Urgell aplecs de Pasqua en diversos indrets: a La Nativitat de Covet; La Majestat de Buiro a Ainet de Besan; Santa Maria d'Àneu a Escalarre; a la Mare de Déu del Fa a Espui; a Nostra Sra. de Solé a Enviny; a la Mare de Déu d'Erbul, a Puigverd de la Conca; a Sant Gervàs de Sant Miquel de la Vall; a Ortoneda, al temple de la Mare de Déu de Montalegre a Vilanova de la Sal; Sant Romà de Comiols; a l'Ermita de la Mare de Déu de Maig a Gra; Sant Pere de Ponts; a Sant Felip i Sant Jaume dels Cortals d'Encamp; Sant Miquel de Vallarques; i a Santes Creus de les Anoves.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Noli me tangere»

Les narracions evangèliques de la Setmana Santa, més enllà de la seva fonamental dimensió cristiana, també ens parlen de la condició humana.

Els crits de joia i els aplaudiments amb què Jesús és rebut per una multitud que era tan capriciosa ahir com avui. El sopar amb els amics durant el qual l'afecte es barreja amb la sospita, i el goig del vi compartit amb la tristesa del comiat. La conversa íntima amb el pare d'un Jesús escindit entre el deure i l'angoixa. Els dubtes del poderós Pilat. La covardia de Pere, l'amic alhora més

fidel i més feble... De totes aquestes escenes, n'hi ha una, narrada per l'evangelista Joan, que ens descol·loca una mica. El diumenge després de l'enterrament, troben el sepulcre de Jesús obert i buit. Magdalena s'hi queda plorant fins que Jesús se li apareix. S'acosta per abraçar-lo. Però Jesús, tallant-la en sec, li diu: «No em toquis!» («Noli me tangere», en llatí eclesiàstic). El sentit teològic de la frase és el següent: «Ja no sóc el que era i, per tant, a partir d'ara no he de relacionar-me amb vosaltres de la mateixa manera que abans.»

Ara bé, la frase amaga, em sembla, el secret del coneixement. Coneix de veritat aquell savi que aconsegueix distanciar-se de l'objecte del seu estudi. Creix l'afecte més en absència que en presència de l'estimada, recordava Joan Maragall. I els pares saben, no per teoria platònica sinó per experiència, que el vincle emocional és més intens quan els fills ja no dormen a casa. És a dir: per conèixer (per estimar de veres) cal renunciar, si no literalment a tocar, sí a posseir.

Antoni Puigverd

PALABRA Y VIDA

Una fecha de la Pascua que una a todos los cristianos

Este año, los calendarios litúrgicos de la Iglesia Católica, de las Iglesias surgidas de la Reforma protestante y de las Iglesias de la Ortodoxia hemos coincidido en la fecha de la celebración de la Pascua. El domingo 16 de abril (o bien el día 3 de abril para los cristianos que siguen el calendario juliano), todos hemos celebrado la gran fiesta de la Resurrección del Señor, fundamento de toda nuestra fe. Ha sido motivo de una gran alegría y un estímulo a la reflexión.

Desde los inicios del cristianismo hubo divergencias en el cálculo de la fecha y tuvo que ser el primer Concilio ecuménico de Nicea (año 325) el que fijara la fecha y aun posteriormente hubo divergencias entre los romanos y los alejandrinos que aún nos duran. Celebrar unidos la Pascua es, por tanto, un gran anhelo ya desde la antigüedad. En 1975 el Papa Pablo VI hizo la propuesta de unificarla, y más recientemente el Papa Francisco en el Encuentro mundial de los sacerdotes de 2015 dijo: «La Iglesia está dispuesta a establecer una fecha fija para la Pascua, para que pueda ser celebrada el mismo día por todos los cristianos, ya sean católicos, protestantes u ortodoxos». La propuesta del Papa se fundamentaba en las buenas relaciones con el patriarca ecuménico ortodoxo, Bartolomé I de Constantinopla, así como con el patriarca Kiril de Moscú, con quien ha tenido un encuentro en Cuba lleno de esperanza para las relaciones ecuménicas. Hay que ponerse de acuerdo y la Iglesia Católica está dispuesta, ya desde los tiempos de Pablo VI, a renunciar al primer solsticio después de la luna llena de marzo y fijar una fecha independientemente de la luna, o bien cuando otros lo vieran más oportuno. Sería ciertamente un gran paso.

Esta iniciativa alentaría la pacificación entre las confesiones cristianas y ayudaría a racionalizar el calendario. El Papa ofreció esta iniciativa del cambio de fecha como un don de unidad con las otras confesiones, ya que los cristianos en el mundo estamos viviendo un momento dramático, las persecuciones son intensas como nunca antes, y son persecuciones que golpean de manera particular las Iglesias orientales que están en riesgo de desaparecer. La propuesta también reforzaría la identidad de los cristianos, especialmente de aquellos que son perseguidos, pues la Resurrección celebrada juntos por todos los cristianos aumentaría la importancia de esta fiesta central para la fe, en un momento en que el mundo global y los cambios aparecen como imposiciones y como cosas demasiado rápidas.

En 2014 en Barcelona en un Simposio sobre Católicos y Ortodoxos, Mons. Jean-Claude Périsset, Secretario emérito del Pontificio Consejo para la Unidad de los Cristianos, habló sobre «La unificación de la fecha de la Pascua» y sus complejidades. Actualmente avalan esta propuesta el Primado anglicano Justin Welby y el Patriarca copto Tawadros II (Teodoro), así como el Patriarca de Constantinopla y el de Moscú. Debemos esperar que el Espíritu Santo haga madurar espiritualmente este tema. La propuesta de Pablo VI la fijaba el domingo después del segundo sábado de abril, y otros han hablado del tercer domingo de abril, como este año acació. No es una cuestión pequeña, sino que sería importante presentarnos al mundo celebrando unidos la gran fiesta cristiana de la Resurrección en un mismo día. Pidámoslo al Espíritu y mientras tanto ¡sigamos cantando y alabando al Señor que ha resucitado y nos ha dado nueva vida!

¡Santa Pascua a todos!

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Jornada Sacerdotal i Missa Crismal a la Catedral de Santa Maria

La Missa Crismal va ser l'acte central en la celebració del Dilluns Sant a la diòcesi d'Urgell el dia 10 d'abril. A la Catedral de Santa Maria se celebrà l'Eucaristia amb la participació dels sacerdots i els diaques de la diòcesi, presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i pel Pare Abat de Poblet, Octavi Vilà, que fou el ponent en la Jornada Sacerdotal. Tots els sacerdots de la diòcesi van fer la renovació de les seves Promeses Sacerdotals i es va dur a terme la consagració del Crisma i els Olis Sants que es fan servir des de la Pasqua i durant tot l'any litúrgic: el Crisma, l'oli dels malalts i l'oli dels catecúmens.

A la seva homilia, Mons. Vives va fer referència en començar, al

títol cristològic de l'Apocalipsi, Jesucrist és el «Testimoni fidel», que Jesús va voler que fos compartit pels seus apòstols, amb els seus sacerdots i d'alguna manera amb tot el poble fidel. A l'Eucaristia es pregà pels preveres traspassats des de la darrera Pasqua i es varen felicitar els qui compleixen les seves nocces d'or sacerdotals enguany, Mn. Josep M. Aresté i Mn. Jaume Soy.

La Jornada Sacerdotal va començar a dos quarts d'onze del matí, amb la celebració de l'acte acadèmic a la sala d'actes del Seminari Diocesà. Mons. Vives va donar la benvinguda als sacerdots i va informar de diverses qüestions diocesanes i de les que atenyen la vida sacerdotal. Des-

prés va introduir el ponent, el cistercenc P. Octavi Vilà, Abat de Poblet, que va tractar de l'«Espiritualitat litúrgica del sacerdot». A la seva intervenció va fer referència a l'homilia del Sant Pare Francesc en la Missa Crismal de l'any passat, en què va reflexionar sobre «com a sacerdots, ens identifiquem amb aquest poble descartat, al que el Senyor salva i recordem que hi ha una multitud in comptable de persones pobres, ignorants i presoners que es troben en aquesta situació perquè uns altres els oprimeixen. També recordem que cadascun de nosaltres coneix en quina mesura estem cecs de la bella llum de la fe, no per no tenir a mà l'Evangeli, sinó per excés de teologies complicades».

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

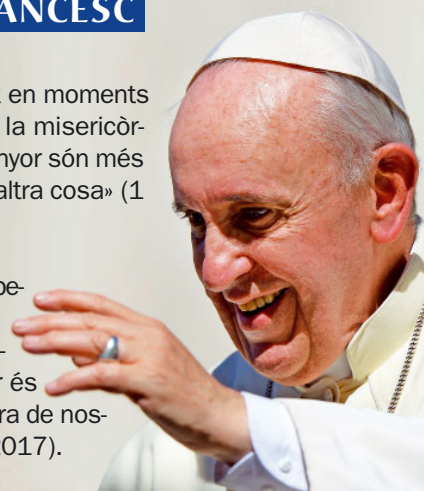

@Pontifex: «La pau que sorgeix de la fe és un do: és la gràcia d'experimentar que Déu ens estima i que sempre és a prop» (29 de març de 2017).

@Pontifex: «La pregària és potent, la pregària venç el mal, la pregària porta la pau» (30 de març de 2017).

@Pontifex: «Fins i tot en moments durs i trastornadors, la misericòrdia i la bondat del Senyor són més grans que qualsevol altra cosa» (1 d'abril de 2017).

@Pontifex: «Quan l'Esperit Sant viu en els nostres cors, ens fa comprendre que el Senyor és a prop i sempre té cura de nosaltres» (2 d'abril de 2017).

100 participants de la diòcesi d'Urgell en l'onzena Trobada de mestres i professors de religió de Catalunya, a Solsona

Quasi 100 mestres i professors de religió d'Urgell del total de 400, van participar el dissabte 1 d'abril en l'onzena Jornada de mestres i professors de religió de les diòcesis amb seu a Catalunya, que organitza conjuntament la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC) i el Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió a Catalunya (SIERC). La trobada es va dur a terme a Solsona, a la Sala Polivalent i a l'escola Arrels, que van acollir els tallers i la inauguració de la jornada.

La Consellera d'Ensenyament, Hble. Sra. Meritxell Ruiz, va obrir les jornades assenyalant que: «l'educació viu un procés de transformació i, més que preguntar-nos com canviar el model d'aprenentatge, ens hem de preguntar per a què», i va assegurar que «el sentit últim de l'educació és formar bones persones i no competidors». La Consellera també va destacar el paper de l'escola cristiana en la «important i cabdal transmissió de l'ensenyament humanístic», perquè educar en el «fet religiós és donar a conèixer la nostra cultura, les nostres arrels i el sentit de transcendència». Meritxell Ruiz va voler reconèixer la tasca dels docents de religió i de les escoles concertades cristianes, «objectiu tot sovint de crítiques injustes i desmesurades».

El Secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC), P. Enric Puig, va parlar de la «gran responsabilitat dels mestres i professors de religió com a transmissors del creixement harmònic en la fe dels infants». I va encoratjar els docents a deixar-se guiar per Déu, «qui sempre passa i torna a passar».

El Bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, va incidir en la importància que té per als cristians el

fet de trobar-se, encoratjant els docents de religió a seguir fent la seva tasca amb «orgull i vigor», encara que sovint siguin «observats amb estranyesa pel propi claustr».

Per la seva banda, Mons. Jaume Pujol, president del SIERC i de la Conferència Episcopal Tarraconense, es va felicitar pel «recorregut de la jornada, que ha estat celebrada ja gairebé arreu del territori, en indrets ben diversos i esdevenint una data clau en el calendari dels mestres i professors de religió catòlica de Catalunya i Andorra».

Després es va dur a terme el gruix acadèmic de la trobada amb la conferència inaugural i els posteriors tallers.

Els dotze tallers van tenir lloc a l'escola Arrels amb el suport de les editorials Baula, Edebé, Claret i Cruïlla. Van abordar temes diversos que anaven des de l'expressió artística com les TIC a la vivència de la fe.

Després de dinar, la jornada es va reprendre amb un acte musical que va donar pas a l'Eucaristia amb la qual es va cloure la jornada.

Conferència de Margarita Bofarull

La conferència de la religiosa del Sagrat Cor de Jesús, metgessa i professora de la Facultat de Teologia de Catalunya, Margarita Bofarull, «Humanitzar la sexualitat», va iniciar l'espai acadèmic i de formació de la jornada. La religiosa va esperar a enfortir la dimensió espiritual en els joves, tot considerant que la sexualitat és una «dimensió constitutiva de l'ésser humà», afegint que es perverteix quan no veiem en l'altre un subjecte, sinó un objecte, quan utilitzem l'altre amb una finalitat. «Quan deshumanitzo l'altre, no faig sinó deshumanitzar-me a mi mateix», va afirmar rotundament Margarita Bofarull, qui va sentenciar que estem «cridats a una sexualitat alliberadora». També va afirmar que la «sexualitat humana no només té dimensió genital» i que, si «volem circular per camins de plenitud, hem de conèixer l'altre». Va tancar la seva conferència assegurant que «la nostra sexualitat ens configura i ens defineix», i que qui no és generós en vertical tampoc no ho és en horitzontal.

AGENDA

- ▶ **30 d'abril.** La Missa de TV2 és retransmesa des de Sant Cugat del Vallès, a les 10.30 h. Presideix Mons. Joan-Enric Vives.
- ▶ **2 de maig.** Formació de preveres joves, a càrrec de Mons. Jorge Carlos Patrón Wong, Bisbe Secretari pels Seminaris de la Sagrada Congregació pel Clero, a Barcelona.
- ▶ **3 de maig.** A Salardú, Amassada de Creus, seguida de la Missa en honor de la Santa Creu a la parròquia de Sant Andreu, a partir de les 10 h.
- ▶ **4 de maig.** Confirmacions a Escaldes-Engordany.
- ▶ **5 de maig.** Confirmacions a Andorra la Vella.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- 1. □ Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Fets 6,8-15 / SI 118 / Jo 6,22-29]. Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenc, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.
- 2. □ Dimarts** [Fets 7,51-8,1a / SI 30 / Jo 6,30-35]. Sant Atanasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família mr.
- 3. ■ Dimecres** [1C 15,1-8 / SI 18 / Jo 14,6-14]. Sant Felip (de Bet-

saida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

4. □ Dijous [Fets 8,26-40 / SI 65 / Jo 6,44-51]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.; beat Ceferí Jiménez Malla (el Pelé).

5. □ Divendres [Fets 9,1-20 / SI 116 / Jo 6,52-59]. Lleida: beat Salvi Huix i Miralpeix, bisbe i mr.; sant Àngel de Sicília, prev. carne-

lità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finjosa, bisbe.

6. □ Dissabte [Fets 9,31-42 / SI 115 / Jo 6,60-69]. Tradició del martiri *ante Portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco.

7. □ Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Fets 2,14a.36-41 / SI 22 / 1Pe 2,20b-25 / Jo 10,1-10]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. X-XI).

Diumenge III de Pasqua

COMENTARI

El Ressuscitat recupera dos deixebles dimissionaris

Camí d'Emaús. *Maestà* (1308-1311) de Duccio di Buoninsegna. Museo dell'Opera del Duomo (Siena, Itàlia)

El discurs de missió de Pere als jueus és la primera proclamació eclesial de la Resurrecció de Jesús que vosaltres *vau matar fent-lo clavar a la creu i Déu l'ha ressuscitat*. La culpabilitat és clau per cridar al penediment i a la conversió.

Nosaltres en som testimonis. Anunciar Crist Ressuscitat vol un estil de vida que *ensenyi el camí que duu a la vida*.

1Pe destaca la dignitat cristiana. *Invocar Déu com a Pare amb confiança no és excusa: Vetlleu sobre la vostra conducta*.

L'evangeli s'estructura sobre el contrast dels *dos deixebles* que primer abandonen Jerusalem, *no reconeixen Jesús* i parlen *discutint*; i acaben *tornant a Jerusalem, reconeixent Jesús i amb el cor abrusat*.

Quines forces els han fet canviar?

- La iniciativa de Jesús —GRÀCIA— que surt a trobar-los i els pregunta *de què discutiu?* Descobrint que no tenen fe: per ells *Jesús «fou» profeta poderós* (però ja no és); ni tenen esperança: *«esperàvem»* (però ara ja no).

- ESCRITURES. *Us costa d'entendre allò que anunciaven els profetes!* Ens cal seguir camins garantits per trobar-nos amb Déu: no el podem trobar per camins antievangèlics.

- L'estil de CARITAT que sí mantenen. *Ell va fer com si seguíu més enllà; ells van insistir: «Queda't amb nosaltres.»*

- EUCARISTIA. *Posat amb ells a taula, prengué el Pa. En aquell moment se 'ls obriren els ulls i el reconegueren.*

- COMUNITAT. *Llavors se'n tornaren a Jerusalem on trobaren reunits els Onze que deien: «Reialment el Senyor ha ressuscitat!»*

Ahir i avui aquests són els «motors» capaços de recuperar els deixebles de Jesús, sovint temptats a dimitir.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Fets 2,14.22-33)

El dia de Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la seva veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapiguen això que us dic: Jesús de Natza-ret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis i senyals. Tots ho sabem prou. Doncs bé, d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natza-ret va ser traït, i vosaltres el *vau matar fent-lo clavar a la creu* per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera podia retenir-lo captiu. Perquè David, referint-se a ell, deia: «Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni deixareu que es corrompi el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència». Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que «Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos». Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

▶ Salm responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diumenge dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?» Ells s'aturaren amb un posat trist i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ¿ets l'únic que no saps el que hi ha passat?» Els preguntà: «Què?» Li contestaren: «El cas de Jesús de Natza-ret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.» Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes. No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?» Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escrip-tures que es referien a ell. Mentrestant s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguíu més enllà. Però ells el forçaren pregant-lo: «Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar.» Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «No és veritat que els nostres cors s'abrassaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escrip-tures?» Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Reialment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó.» Ells també contaven el que els havia passat pel camí, i com l'havien reconegut quan partia el pa.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14.22-33)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y con toda solemnidad declaró: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, enteraos bien y escuchad atentamente mis palabras. A Jesús el Nazareno, varón acreditado por Dios ante vosotros con los milagros, prodigios y signos que Dios realizó por medio de él, como vosotros mismos sabéis, a este, entregado conforme al plan que Dios tenía establecido y previsto, lo matasteis, clavándolo a una cruz por manos de hombres inicuos. Pero Dios lo resucitó, librándolo de los dolores de la muerte, por cuanto no era posible que esta lo retuviera bajo su dominio, pues David dice, refiriéndose a él: «Veía siempre al Señor delante de mí, pues está a mi derecha para que no vacile. Por eso se me alegró el corazón, exultó mi lengua, y hasta mi carne descansará esperanzada. Porque no me abandonarás en el lugar de los muertos, ni dejarás que tu Santo experimente corrupción. Me has enseñado senderos de vida, me saciarás de gozo con tu rostro». Hermanos, permitidme hablarlos con franqueza: el patriarca David murió y lo enterraron, y su sepulcro está entre nosotros hasta el día de hoy. Pero como era profeta y sabía que Dios «le había jurado con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo», previéndolo, habló de la resurrección del Mesías cuando dijo que «no lo abandonará en el lugar de los muertos» y que «su carne no experimentará corrupción». A este Jesús lo resucitó Dios, de lo cual todos nosotros somos testigos. Exaltado, pues, por la diestra de Dios y habiendo recibido del Padre la promesa del Espíritu Santo, lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo.»

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos: Puesto que podéis llamar Padre al que juzga imparcialmente según las obras de cada uno, comportaos con temor durante el tiempo de vuestra peregrinación, pues ya sabéis que fuisteis liberados de vuestra conducta inútil, heredad de vuestros padres, pero no con algo corruptible, con oro o plata, sino con una sangre preciosa, como la de un cordero sin defecto y sin mancha, Cristo, previsto ya antes de la creación del mundo y manifestado en los últimos tiempos por vosotros, que, por medio de él, creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, de manera que vuestra fe y vuestra esperanza estén puestas en Dios.

▶ Lectura el santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Aquel mismo día (el primero de la semana), dos de los discípulos de Jesús iban caminando a una aldea llamada Emaús, distante de Jerusalén unos sesenta estadios; iban conversando entre ellos de todo lo que había sucedido. Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?». Ellos se detuvieron con aire entristecido. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofàs, le respondió: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén que no sabes lo que ha pasado allí estos días?». Él les dijo: «¿Qué?». Ellos contestaron: «Lo de Jesús el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él iba a liberar a Israel, pero, con todo esto, ya estamos en el tercer día desde que esto sucedió. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado, pues habiendo ido muy de mañana al sepulcro, y no habiendo encontrado su cuerpo, vinieron diciendo que incluso habían visto una aparición de ángeles, que dicen que está vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron». Entonces él les dijo: «¿Qué necios y torpes sois para creer lo que dijeron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto y entrara así en su gloria?». Y, comenzando por Moisès y siguiendo por todos los profetas, les explicó lo que se refería a él en todas las Escrituras. Llegaron cerca de la aldea adonde iban y él simuló que iba a seguir caminando; pero ellos lo apremiaron, diciendo: «Quédate con nosotros, porque atardece y el día va de caída». Y entró para quedarse con ellos. Sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo iba dando. A ellos se les abrieron los ojos y lo reconocieron. Pero él desapareció de su vista. Y se dijeron el uno al otro: «¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el camino y nos explicaba las Escrituras?». Y, levantándose en aquel momento, se volvieron a Jerusalén, donde encontraron reunidos a los Once con sus compañeros, que estaban diciendo: «Era verdad, ha resucitado el Señor y se ha aparecido a Simón». Y ellos contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan.